

Gæt, hvem der holder afdig, fru Banks!

Mary Brenchley
(baseret på en virkelig hændelse)

Roxy kunne virkelig godt lide at kigge på alle husene i sit kvarter, når hun gik hjem fra skole. I et hus havde de en hund, der gøede og hoppede op og ned i vinduet. I et andet hus havde de fugle, der pippede i træerne.

Og så var der fru Banks' hus. Fru Banks havde været hendes lærer i 3. klasse, og hun var Roxys yndlingslærer. Roxy vinkede altid til

fru Banks, når hun så hende sidde i sin stol på verandaen. Fru Banks var altid venlig og glad.

Men i dag var stolen på verandaen tom. Huset så stille ud. Selv fru Banks' kat, Chester, var der ikke.

Roxy huskede, at hendes mor havde sagt, at fru Banks var syg. Hver dag tog hun på hospitalet for at få behandlinger. Roxy blev ked af det. Hun ville gerne gøre noget godt for fru Banks. Men hvad skulle hun gøre?

Roxy så på bierne, der fløj fra blomst til blomst. Så fik hun en idé!

Roxy løb hjem og plukkede en rose i sin have. Hun gik tilbage til fru Banks' hus og

lagde den på verandaen.

Den næste dag lagde Roxy en solsikke på fru Banks' stol. Og dagen efter lagde hun en tusindfryd ved hendes hoveddør. Hver dag i to uger lagde Roxy en blomst til fru Banks. Hun sørgede for, at hun ikke blev set.

En dag på vej hjem så Roxy fru Banks på verandaen. Hun havde nogle blomster i hånden.

»Roxy,« sagde fru Banks, »se mine smukke blomster. Nogen har lagt dem til mig. Hver dag lå der en ny blomst og ventede på, at jeg skulle komme hjem fra hospitalet.«

Roxy smilede. »Ved du, hvem det var?«

Fru Banks smilede igen. »Uanset hvem det var, så vil jeg gerne takke vedkommende.«

»Det var sikkert en, der holder meget af dig!« sagde Roxy.

»Jeg glædede mig hver dag til at se en ny blomst,« sagde fru Banks. »Den første blomst lå på min veranda.«

»Tror du, det var din kat, der lagde den der?« spurgte Roxy.

»Chester kan lide at overraske mig, men han har aldrig lagt blomster til mig.« Fru Banks grinede. »Hvad så med blomsten på min stol?«

»Hunden, der bor længere nede ad gaden?« Roxy smilede endnu mere.

»Ved min hoveddør?«

»Et egern?«

»Åh min ...,« svarede fru Banks og grinede. »Jeg vidste ikke, at der er så mange skabninger, der elsker mig! Men blomsterne fik mig til at føle, jeg betyder noget særligt.«

Roxy var næsten ved at sprænges af lykke. Hun var glad for, at hun havde hjulpet fru Banks til at smile igen. ●

Denne historie fandt sted i USA.

ILLUSTRATION: ADOBE STOCK